

LASTURA

Zpravodaj Římskokatolické farnosti u kostela sv. Jakuba Staršího,
Praha 10 - Petrovice

únor – březen 2006

Redakční sloupek

Tak jsme si po dvou hektických termínovaných číslech vybrali trochu oddech a proto lastuří dvojku držíte v ruce až nyní. Je tomu ovšem i z toho důvodu, že se toho událo ve farnosti opravdu hodně a zpravodajské pokrytí všeho dění bylo docela náročné. A také se nám sešlo už docela utěšené množství příspěvků ze strany vás čtenářů. To je především velká radost, ale také trochu smutek, protože naše Lastura je ještě málo narostlá a tak ani při nejlepší vůli nemůžeme do ní zatím vtěsnat vše. Ale i to, co se z prostorových nebo tématických důvodů nevešlo, si schováváme a když se to bude hodit, tak to použijeme třeba příště. V každém případě velmi děkujeme a určitě pište dál. V tomto čísle hrají pochopitelně jednoznačně prim dojmy z oslavy 10.výročí naší farnosti a k tomuto významnému tématu se určitě budeme ještě vracet i v některých dalších číslech. Teď však máte v rukou číslo druhé, ať se vám hezky čte.

Vaše redakce

SLAVILI JSME 10. NAROZENINY FARNOSTI

Slavnostní mši svatou byla 14.ledna důstojně zahájena připomínka 10.výročí obnovení samostatné farnosti při kostele sv. Jakuba Staršího v Petrovicích. Hlavním celebrantem byl P.MUDr. Miroslav Malý, koncebrovali další duchovní, kteří pomáhali formovat naši obnovenou farnost: P.Hrách, P.Vyterna a samozřejmě i náš stávající duchovní správce P. František Převrátíl. Bohužel se nemohli účastnit P.Romuald Brudnowski a P.Vladimír Kalík. Od obou však na naše výroční setkání dorazily zdravice, ať už formou mailu nebo prostřednictvím pozdravů přes některé farníky.

pokračování na str.2

Na mši sv. navazovalo společenské setkání v sále restaurace U Čouků, které zahájilo sborové „Živijó“ s přáním „mnoga ljeta“ celé farnosti. Vyprávění a vyznání bývalých duchovních a jednotlivé programové bloky se střídaly s pohádkovou muzikou v provedení kapely okolo V.Jareše se skvěle swingujícím japonským (!) zpěvákem. Jejich drajv dohnal některé přítomné až k tanci. Celý program citlivě moderoval Jenda Roškota. Podrobnější informace o programu, atmosféře tohoto setkání a o dojmech některých účastníků najdete na dalších řádcích, které pro vás shromáždila naše neúnavná reportérka Monika.

MN

Hlasy a ohlasy z jubilea

V následujících řádcích Vám nejprve nabízím část vzpomínek P. Miroslava Malého na jeho působení v naší farnosti (dokud ještě nebyla farností), jak jsem je zachytila na minidisk během sobotního odpoledne v sále U Čouků. Dále pak nabízím několik reakcí na naše společné slavení tohoto prvního kulatého jubilea. První tři ve formě interview pocházejí přímo ze soboty 14. 1. 2006, kdy jsem si některé účastníky odchytila s mikrofonem dřív, než stihli opustit sál U Čouků, ostatní byly zpětně písemně zachycené dojmy. Přesto mezi nimi vládne jeden společný jmenovatel - oslava se všem líbila.

P. Miroslav Malý zavzpomínal na své působení u nás:

(...) Byl jsem svěcen tajně a dostal jsem se do pastorače až po změně režimu.

(...) Byl jsem dotázán, zda bych byl ochoten nastoupit do Petrovic. Nevěděl jsem, co mě čeká a chtěl jsem si obhlédnout tady ten kostelíček s tím, že jsem

dostal bydlení na faře v Čestlicích, protože tehdy petrovická farnost byla vlastně filiálkou farnosti Čestlice. No, na tu dobu vzpomínám velice rád. Vděčím za spolupráci Jendovi - kostelníkovi, který mně tady moc a moc pomáhal. (Potlesk.) Začátky byly poměrně skromné. Ve všední dny se nás tady scházelo opravdu na prstech jedné či dvou rukou spočítáno. V neděli se postupně množství farníků a lidí, kteří našli

tento kostel, zvyšovalo. A vzpomínám velice dobře na spolupráci se všemi farníky, kteří mi nabídli pomoc, protože z Čestlic přeci jen to nebylo tak nablízku. Kromě toho jsem byl zaměstnán nebo jsem doposud zaměstnán ve zdravotnictví v nemocnici, takže bez spolupráce laiků by se asi nepodařilo to, co se tady tenkrát začalo rozjíždět. Už se mi nevybavují konkrétní jména, ale vím, že jsme tenkrát projednávali tady se zastupitelstvem možnost různých pronájmů tělocvičen a nějakých prostorů - kočárkáren, kde se začaly scházet rodiny s dětmi a kde se vyučovalo náboženství. A potom se to postupně rozrostlo do té míry, tak jak to potom tady praktikoval otec Romuald a všichni,

kteří byli po něm, takže na tu dobu vzpomínám velice rád, i když jsem měl v té době v Čestlicích na starosti ještě asi pět jiných kostelů, takže jsem je objížděl a vždycky jsem sem přijel na poslední chvíli a vím, že jsem neměl tolik času a nemohl jsem se vám věnovat tak, jak by jste si to zasloužili. To je tak vzpomínka na Petrovice. Jinak v současné době jsem pořád v Čestlicích. Je to určitý zázrak, je to už asi 15 let, co jsem na jednom místě, což bude možná v diecézi taková rarita. Pořád jsem si zachoval úvazek ve zdravotnictví. Mám ordinaci alergologie a klinické imunologie ve Vlašimi a dělám ředitele plicní léčebny v Choceradech, která se zabývá léčbou nespecifických plicních onemocnění a mukoviscidózy u dětí - u pacientů do patnácti let věku. Ta funkce už mě tam tolik nevyčerpává, mám tam víceméně takovou koordinační funkci, řadu dobrých pracovníků, takže prakticky si během dopoledne odbudu ty věci zdravotnické, odpoledne mám čas na farnost. Myslím si, že je dobré, že ve farnosti nebo v diecézi existuje kněz, který neobjíždí 10 kostelů a nejede z jedné farnosti do druhé, tak jak je to v mnoha jiných farnostech. V neděli mám jenom dvě mše svaté, takže se mohu svým farníkům věnovat. Máme spoustu takových aktivit, které nás spojují. V Čestlicích, což je typicky venkovská nebo příměstská farnost, se také podařilo vybudovat poměrně dobré zázemí mladých rodin, hlavně mladých rodin s dětmi, které se schází a plánují spolu společné dovolené, společné výlety, společné poutě a jsem tedy Bohu i nadřazeným na Arcibiskupství vděčen za to, že mi teda tuto možnost ponechávají.

(redakčně upraveno a kráceno)

Co se Vám tu dnes líbilo/nelíbilo?

P. Stanislav Hrách: Líbila se mi hojná účast věřících.

Čím byla tato farnost pro Vás přínosem, byla-li?

P.Hrách: No tak byla to dobrá škola do života.

Máte nějakou vrytou vzpomínku z působení u nás?

P.Hrách: Ano, na katechumenát Jany, Lenky a Jiřího Bendových. To byl první katechumenát, který jsem měl. Na ten nezapomenu.

Co se Vám tu dnes líbilo?

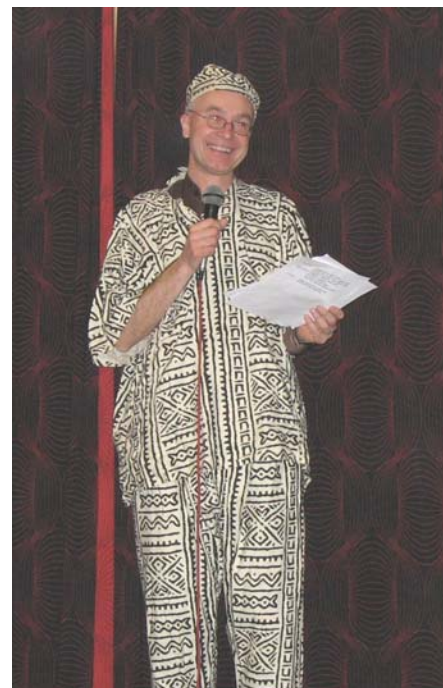
pí. Šiková: Určitě byly hezké scénky, co děti hrály. Myslím, že celá akce měla dobrý průběh, že to bylo takové optimální, vyvážené.

p.Šika: Líbí se mi filmy - to, že vidíme svoje vlastní děti jako malé (smích).

pí. Šiková: Je to taková připomínka toho, co bylo.

A co by se dalo pro příště vylepšit?

p.Šika: Já nevím.

„Nenašel se ve farnosti nikdo tak vhodný na negativní roli Herodesa, jako já“ vysvětloval o.František během tříkrálového dětského představení a v úboru z někdejšího působení v černošském sboru mu to rozhodně slušelo

pí. Šiková: Já jsem byla spokojená. Nevidím nic, co by se muselo nějak vylepšovat. Bylo to takové spontánní a přirozené.

p.Šika: Já nevím, já fakt nemám připomínky.

pí. Šiková: Já taky nemám žádné připomínky. Bylo to moc hezké. Byli jsme spokojeni.

Jak se Vám dnešní slavnost líbila, případně co byste změnili...

pí. Pikálková: Pěkné to bylo, ale je pravda, že se ten film a lidi asi vylučují. My jsme se sice snažili sledovat film, ale tady je takový hluk, že není třeba nic slyšet.

p.Pikálek: Mě se líbila dětská scénka.

pí. Pikálková: Ano, dětská scénka a hudební skupina byly výborné. Myslím si, že ta hudební skupina je vždycky oživení.

Máte nějaké další připomínky, co by bylo potřeba zlepšit?

p.Pikálek: Ne, ne.

pí. Pikálková: Jak říkám, je škoda, že ten film tady mezi tím úplně zanikne.

p. Pikálek: Když se diskutovalo o programu na farní radě, tak jsme čekali, že ten film o farnosti bude vlastně oživení. Na prvním místě pater Romuald, který bohužel nepřišel, na druhém místě film. Jak se ale teď ukázalo, nedal se film pořádně sledovat.

Je důležité žít ve společnosti, setkávat se, protože nám to umožňuje více se poznat. Na setkání U Čouků mě překvapila hojná účast farníků, která byla velice potěšitelná. Poznal jsem tam mladý manželský pár, s kterým jsme si dobře popovídali. Poznal jsem našeho kněze i po jiné stránce, kdy hrál s dětmi divadlo, což bylo nejen užitečné, ale i milé. Náš kněz prohlásil, že chce rozšiřovat činnost naší farnosti, abychom byli více spolu a žili jako rodina. Moc se mi taková myšlenka líbí a těším se na každou akci.

Mikuláš Fečo

V sobotu 14. ledna se u příležitosti desetiletého výročí obnovení naší samostatné farnosti konalo farní setkání v již oblíbeném sále restaurace U Čouků. Velmi mile mě překvapila celková atmosféra této akce, kterou skvěle podbarvovala hudební skupina, v níž hraje i náš farník. Program byl dobře zorganizován a děti si také přišly na své. Při projekci videozáznamu jsme si všichni mohli zavzpomínat na slavnostní chvíle obnovení naší samostatné farnosti. Také vystavené fotografie nám oživily vzpomínky na předešlá léta ve farnosti. Jediná škoda byla, že se tohoto setkání nemohli zúčastnit také otec Romuald Brudnowski a otec Kalík.

Monika Abrahámová

Jak jsme soutěžili!

Asi mnozí jste měli možnost postřehnout, že se oslava 10. narozenin naší farnosti pro naše malé farníky nesla v duchu soutěžení. Všimnout si toho mohli nejen rodiče, jejichž ratolesti se aktivně zapojily, ale i vy ostatní - třeba když se vám v sále nějaké to dítko s pingpongovou pálkou připletlo pod nohy. Soutěží čekala na děti celá řada - od tradičního vhazování míčků do lví tlamy, přes skládání puzzlí, lovení rybiček, chytání raků, až po složitější úkoly jako třeba vysvobodit ježka z klece. Ale asi největší úspěch zaznamenala soutěž s nafukovacími balónky, kde jsme sehráli „bitvu“ ve 2 družstvech. I to jste mohli slyšet na vlastní uši, když nám v zápalu hry sem tam nějaký ten balónek „nevydržel“. Ale doufám, že pro děti bylo tohle odpoledne příjemným zpestřením všedních dnů, stejně tak jako pro nás - o něco dospělejší.

Anna Šilerová

(Zde musím jménem redakce poděkovat nejen Aničce, která připravila nesmírně moc her, ale i její sestře Evě, která jí přitom pomáhala, dále pak Honzovi Jarešovi, bez jehož šikovných rukou by nebyl ani lev, ani ryby, ani raci, a i všem dalším - Marušce Riedlbauchové, Katce Adamusové a Milce, které asistovaly u jednotlivých úkolů. Díky za veškerou pomoc!)

(zpracovala Monika Riedlbauchová, foto Lad.Krompolc, telefoto M.Nedoma)

...z dalších ohlasů...

Výroční setkání se mi místy líbilo, místy byla nuda. Nemám z toho žádné silné zážitky. Oceňuji ale práci těch, kdo připravovali a realizovali program - a zvláště těch, kdo se přitom starali o děti.

Z uplynulých 10 let na mě nejvíce zapůsobilo dění ve farnosti v květnu a červnu 2004, kdy otci Kalíkovi poprvé přišla zpráva o jeho přeložení, a to tehdy mimo Prahu. Tehdy mnoho z nás protestovalo, psaly se petice na arcibiskupství, plánovala se návštěva u otce arcibiskupa

Iva

Venku sníh a mráz. Vyhřátá osvětlená místnost s plynovým kotlem vlevo u vstupu z hospody. Krásné čisté toalety s obrázky pavouka v pisoárech. Parketová podlaha k tanci. Jevišťe za oponou, hry pro děti. Prostory vhodné i ke hře na schovávanou. Hudba- klávesy p.Jareš, basa, anglicky zpívající zpěvák z Japonska. Promítání záznamů ze znovuzřízení farnosti. Páter Hrách nám všem udělil před svým odchodem požehnání. Děkujeme.

Zbyšek Ištok

Zpráva o aktivitách farní mládeže

(jaro už se sice blíží, ale vzpomínky na krásně prožité vánoce ještě přetrvávají)

O chladných vánočních prázdninách jsme se vypravili do úžasné přírody Středočeské pahorkatiny. Otec František nám totiž zařídil ubytování v milé vesničce jménem Ouběnice na tamější faře. Když jsme se dozvěděli, že do kostela pan farář dojíždí z blízkého města, Votic, chvíli jsme byli zděšeni farou studenou a neobydlenou. Naše obavy však rozptýlily kamínka v každé místnosti a milé farnice, které nám pomohly se zabydlením a slíbily nám pomoc v každé nesnázi. První den jsme se rozkoukali po okolí a "vyzkoušeli" místní sníh, abychom další den mohli podniknout pěší výlet do Votic přes nádherný Přírodní park Džbány-Žebrák. Ve Voticích na faře jsme se seznámili s mladými z Prahy-Smíchova a užili natolik zábavy, že jsme si slíbili další setkání. Na Smíchově už jsme byli, teď je řada na nás, abychom "smíchováky" pozvali k nám do Petrovic.

Vaše mládež & kapela (rukou Vojty Malého)

TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2006

Jak jsme slíbili v minulém čísle Lastury, tak nyní přinášíme podrobnější informace o průběhu a výsledcích letošní tříkrálové sbírky v naší farnosti.

Podařilo se zorganizovat tři skupiny. Vedoucím kasičky číslo 1 byl pan Žák s manželkou a tato skupinka nashromáždila 9.048 Kč. V kasičce č.2 pod vedením paní Renaty Adamusové se sešlo 4.854 Kč. A kasička číslo 3 ukrývala při konečném počítání 1.784 Kč. Jejím vedoucím byla paní Milena Smělá. Celkem se tedy vybralo 15.686 Kč. Všem, kteří se o tento hezký výsledek zasloužili, velmi děkujeme.

Eva Šilerová a redakce

A zde jsou některé zážitky a dojmy jednotlivých skupinek:

Naše skupinka šla koledovat 7.ledna do Průhonic k Makru. Dorazili jsme tam krátce před desátou hodinou. Postavili jsme se hned před východ. Zezačátku nám lidé moc nepřispívali a odbývali nás výmluvou, že u sebe nemají peníze. (Kdo by si také bral do obchodu peníze, že?). Okolo dvanácté už ale byla kasička docela těžká. Lidé přispívali různě – někdo hodil do kasičky deset korun, ale našli se i takoví, co přispěli stovkou nebo dvěma. Odjížděli jsme autobusem po půl čtvrté. Hodně lidí také přispívalo v neděli u kostela a to o mnoho víc než lidé u Makra.

Kristina Petříčková, Erika Petříčková, Bětka Malá

Letos to bylo potřetí, co jsme po Petrovicích chodili jako tři králové od domu k domu a zpívali: My tři králové jdeme k Vám, štěstí, zdraví vinšujem Vám.... Reakce lidí z okolí na nás byla různá. Našli se lidé, kteří si nás pamatovali z minulých let a rádi přispěli, jiní chtěli vědět, kam poputují peníze ze sbírek a přispívali opatrně, další odmítali buď z principu (např.: Nepodporujeme žádné církve.), anebo z finančních důvodů (např.: Jsme důchodci, nebo Zatím jsme nebrali,...). Našlo se pár lidí, kteří kromě finančního příspěvku obdarovali tři krále i nějakou tou čokoládou, nebo je pochválili, že hezky zpívají. Jednou dokonce paní kvůli zpěvu přidala do kasičky ještě celou stokorunu. Pro nás samotné to bylo duchovní obdarování, protože jsme poznali, že kouzlo narozeného Ježíška bylo klíčem k otevření lidských srdcí- vůči potřebám druhých lidí. Je jen škoda, že každý rok s obtížemi sháníme děti do počtu tří králů.

Pavlinka Dubišarová ,Adam Josefus, Marián+Marcel+Renáta Adamusovi

Skupinka kolem kasičky č.3 ve složení: Pavlínka a Zdislava Dubišarovi a Petra Chrástecká pod patronátem paní Smělé si vybrala středu 4.ledna a po hodině náboženství vyrazila do petrovických ulic. Někteří lidé byli dost nedůvěřiví a tak musel občas přijít na řadu i průkaz vedoucího. Přesto se podařilo vybrat 1.784 Kč.

(příspěvky byly redakčně kráceny a upraveny)

A ještě pár tříkrálových čísel nakonec...

K poděkování všem zúčastněným dětem i jejich obětavým průvodcům se připojuje i naše redakce. Jejich tříkrálovský výkon ještě více vynikne, když se podíváme na (zatím neoficiální) výsledky sbírky z celodiecézního nebo republikového hlediska. V pražské diecézi se vybralo celkem 2.909.963,27 Kč, což představuje průměr na jednu registrovanou skupinku (kasičku) 2.686,95 Kč. Suma za celou republiku činí 52.382.333,06 Kč a republikový průměr na skupinku tak vychází na 3.977,10 Kč. Takže v porovnání s oběma celky je výsledek našich koledníků výrazně nadprůměrný (5.228,66 Kč na skupinku!!!). Tedy bravo!

Ve stopách poutníků do Compostely.

„Než člověk dojde do cíle, tak musí začít putovat. A pouť v tom křesťanském slova smyslu je obrazem té cesty. Pouť je obrazem života, člověk má na té pouti zakusit, že se o něj někdo jiný stará. Skrze lidi a různé okolnosti.“ Těmito slovy zahájil o.František v pátek 20.1.2006 večer první setkání, které naše farnost uspořádala pro petrovickou veřejnost. A jak se sluší a patří na svatojakubskou farnost, tak tématem tohoto prvního setkání bylo nejznámější poutní místo spojené se sv. Jakubem Starším (Větším). O zážitky ze svého putování do španělské Compostely se totiž mezi nás přišli rozdělit mladí františkánští bratři

Jakub (civilním jménem František) a Bonaventura (Ondřej, dle o.Františka zkráceně "Bondřej") se svým přítelem Jiřím.

K této pouti, kterou s nimi ještě absolvovali kamarádi Mariánka, Denisa a Petr (zvaný Prófa), je inspirovala knížka Ivana Kolmana a Jiřího Štourače: Cesta do Compostely.

Trasu z města Santander (viz mapka) dlouhou 530 km ušli po tzv. originální nejstarší (z 9.-10. stol.) poutnické cestě za tři týdny. Nejvýše položené místo celé pouti bylo v nadmořské výšce 1150 m – to nejnižší hned z kraje putování na

mořském břehu. Ještě mnohem působivější než tato čísla a fyzické výkony však byl duchovní rozměr a náplň pouti. Každý z účastníků vyrazil na tuto cestu s nějakým

vnitřním úmyslem či poděkováním. K plnému soustředění na tyto úmysly jim pomáhalo každodenní dopolední mlčení, modlitba breviáře či růžence a na každý den si též našli čas na četbu jedné kapitoly ze sv.Matouše. Ke správné pouti patří také hmotná nezajištěnost a s ní související plné spolehnutí se na Boha a na to, že je tady někdo větší než my, který se stará. A tak tito poutníci odvážně vyrazili na tuto pouť s minimem finančních prostředků a na každé zastávce obcházeli místní příbytky pouze se sympatickým odhodláním a s naučenou španělskou větičkou: „Jsmo poutníci do Compostely a jdeme bez peněz, nenašel by se pro nás nějaký starý chleba?“ A podle jejich vlastních slov opravdu „zakoušeli dotyky boží Prozřetelnosti“. A i když to kolikrát vypadalo všelijak, tak nakonec se pokaždé o ně někdo postaral a tak se jejich poutnické pasy mohly dál úspěšně plnit dalšími a dalšími potvrzeními – znameními pokračující poutě a to až do jejího cíle – do Compostely.

Protože toto vyprávění přinášíme na stránkách Lastury, tak nemůžeme opomenout ani docela úsměvnou zmínku o lasturách, kterými je tradičně cesta do Compostely značena. Aby to ale poutníci neměli až tak jednoduché, tak toto

značení trošku komplikuje určitá rivalita mezi různými španělskými provinciemi. Takže zatímco v provincii Asturias ukazuje cesty „kořen“ lastury (viz obr. – tato lastura ukazuje směr doprava), tak v Galicii je tomu přesně naopak – k cíli směřuje rozevřený hřeben lastury. S lasturou je spjata i další tradice. Putující ke sv. Jakubovi ji nosili na holi nebo oděvu jako znamení zajišťující zvláštní ochranu na pouti. Proto i naše skupinka měla pro každou etapu cesty zvoleného svého „mušlonoše“ (španělsky goncha) – vůdce pochodu, který se staral i o zachování správné trasy apod. Zřejmě se svého úkolu zhostili „mušlonošové“ i lastuří značky dobře, protože naši přátelé dorazili do cíle správně a v pořádku.

Přestože celé vyprávění provázené krásnými snímky trvalo více než 2 hodiny, díky poutavému a vtipnému podání se určitě nikdo nenudil a možná v leckterém z posluchačů i začalo klíčit odhodlání vyrazit do Compostely také. Tak šťastnou cestu!

M.Nedoma

PROSBA O POMOC PRO POUTNÍKY!

Kdo by mohl pomoci s noclehem pro cca 50 věřících polských důchodců (květen, červen 2006), nejlépe v okolí Prahy, kam by bez problémů mohl dojet autokar ?

Případné nabídky zasílejte na kontakty v tiráži nebo je zanechte na faře popř. v sakristii. Děkujeme

Ekumenické setkání

V pondělí 23. 1. se konalo ekumenické setkání s mnoha sestrami a bratry z dalších křesťanských církví z Petrovic a okolí.

Ze sboru Českobratrské církve evangelické přijeli hosté z Uhříněvsi i s farářem Vladimírem Pírem, za Slezskou evangelickou církev augsburského vyznání z Hostivaře Jan Kowalczyk a jeho ovesky, návštěva z Evangelické církve metodistické, členové Křesťanského společenství a manželé Trnkovi za Církev bratrskou. Hudební doprovod zajistil smíchovský organista Václav Vála.

V úvodu bohoslužby slova zástupci jednotlivých církví zažehli od velikonočního paškálu svíčky na oltáři, které hořely po celou dobu na znamení jednoty. Bohoslužba se nesla v duchu základních bodů víry, které máme všichni křesťané společné, aniž zacházíme do hlubších výkladů. Například starobylá modlitba apoštolského vyznání víry nám připomněla, že to, co nás sjednocuje, sahá do samých počátků církve. Odtud můžeme chápat, jak je možné, že jsme bratry a sestrami v Kristu. Kázáním v bohatém slohu nás obdaroval bratr Pír a závěrečné požehnání jsme přijali podle luterského zvyku, od bratra Kowalczyka.

Následovalo setkání na faře u sladkého pohoštění. Mělo spíše seznamovací charakter, přičemž vyplynulo, čím jednotlivé církve žijí i jak vznikly. Asi všechny přítomné zaujalo sympaticky sebejisté vyznání čtrnáctiletého Jakuba z Křesťanského společenství, že se snaží žít (podle svých možností) jako Ježíš. Slíbili jsme si brzy další setkání. Možná bude i příležitost vyjasnit některé otázky.

Iva Pánková

FERDA MRAVENEC - PRÁCE VŠEHO...

V únoru večer po práci jsem přichvátala na farní radu - skluz nejméně pět minut. Rada již probíhala...Je potřeba označit schody na faře, aby nedošlo k úrazu. Co udělat s nevhodnou vodovodní baterií v sakristii, aby se dala nabrat voda do váz při výměně květin a do vědra při úklidu? Jé, a paní Dolanská si poranila nohu při vchodu do kostela, vždyť na lavičce již několik měsíců chybí laťka. Kdo to a ono udělá, kdo to a ono zajistí?Inu, zjistili jsme, že na všechno to běžné „starání“ nestačí ani pan farář, ani pár stále stejných pomocníků.

Marně jsme přemýšleli, zda známe ve farnosti nějakého bratra instalatéra, který by nám poradil a případně pomohl. Najednou mi před vnitřním zrakem probíhaly běžné práce, které jsou nutné, aby nám v Božím domě bylo dobře.

Posekaná tráva na stráni mezi kostelem a farou i na hřbitově, v zimě zametený sníh, od jara až do podzimu upravené záhony a voňavé růže, čistý koberec, když vcházím do předsínky, v kostele čisto a voňavo, vždyť je to Dům Boží. Ach, ty krásné květy a čistá plátna! Otec František v čisté albě, vyšňoření ministranti, čisté lavice, uklizené a připravené zpěvníky, to vše se mi zdá samozřejmostí. Stejně tak i Katolický týdeník a jiné čtivo vzadu v kostele.

Vlastně, i když znám náš kostel sv. Jakuba skoro 30 let, až v poslední době si začínám uvědomovat, kolik dobrých rukou je zapotřebí, aby byly svíce na oltáři, víno a voda v konvičkách, aby se nesla hudba z kůru, aby se bratři a sestry mohli naučit třeba i novým písním.

Trochu jsem se zasnila...jak by to bylo krásné společenství, kdyby každý anebo skoro každý nabídl trošku pomoci. Někdo přináší a odnáší breviáře před večerními chválami a i to je bratrská služba, vždyť máme být jedna rodina. A v dobré rodině stačí, aby každý pomohl s tím málem, co umí, a rodina může fungovat.

Kéž se to podaří i nám v naší desetileté farnosti. Vždyť i ten, kdo postaví vodu na čaj nebo na kávu při farním posezení, jistě nepřijde o svoji odměnu.

Vaše Zuzana Riedlbauchová

Co se všechno ve farnosti děje:

- náboženská výchova dětí - v pondělí a ve středu na faře, ve škole a v bytě - přihlašování u o.Františka
- Maminec - setkání maminek s dětmi - středy dopoledne - zatím vždy na faře
- setkání starších věkem, i když mladých duchem - 3.čtvrtek v měsíci v 16.30hod. - na faře
- hovory o víře, nad Katechismem katolické církve - každý 2. a 4. pátek v měsíci po mši sv.
- setkání mládeže - ve čtvrtek po mši sv. na faře, s nácvikem zpěvu, hry apod.
- Mariina legie - v úterý po mši sv. na faře
(internetové stránky petrovického prezidia Panna Maria Ochránitelka najdete na <http://www.legiepetrovice.wz.cz>)
- agapé - každou 3.neděli - neformální setkání po druhé mši sv.- na faře nebo okolo ní.
- od 22.2. – každou středu 18.30 mše sv. a následně setkání duchovní obnovy farnosti a přípravy k přijetí svátosti biřmování

PETROVICKÝ FARNÍ KALENDÁŘ BŘEZEN–DUBEN 2006

- 1.3. - Popeleční středa - 18.00 mše sv. (mimořádně ne od 18.30!)
- všechny ostatní středy mše sv. od 18.30 (a následně program duchovní obnovy farnosti pro přihlášené, včetně biřmovanců)
- 2.3. - 18.00 mše sv. ke cti sv.Anežky České, v den výročí její smrti (r.1282)
- po mši sv. adorace, mimořádně doprovázená meditačními a oslavnými zpěvy z Taizé (pro ostatní připravuje společenství mládeže)
- 11.3. - sobota - výlet pro ministranty a další děti a mládež vlakem a pěšky (asi 12km) na Miličínskou kalvárii a zpět
- 17.3. - 19.00 (3.pátek, pozor, o půl hodinu dříve než dosud), v ZŠ Edisonova: pro farníky i pro veřejnost beseda na téma "Evoluce a/nebo stvoření?" s bratrem z naší farnosti, biologem doc.RNDr.Petrem Pikálkem a s teologem P.ThLic.Prokopem Brožem
- 18.3. - od 9.00 do večerní mše sv., pro zájemce z farnosti rekolekce vedené P.Blehou z karmelitánského kláštera ve Slaném (koná se v našem kostele a na faře)
- 31.3. - 19.00 farní pastorační rada
- 1.4. (nejde o apríl!) - sobota, od 14.00 v kostele na Lhotce křížová cesta pro petrovické farníky, podle zastavení ztvárněných akad.sochařem, jáhnem p.Stádníkem, pod vedením novokněze P.Kamila Vrzala
- 10.4. - pondělí Svatého týdne - od 18.00 kající bohoslužba pro všechny, poté zpovídání u 4 zpovědníků, 20.30 mše sv.
- Velikonoční triduum:
13.4. - Zelený čtvrtek - ráno bohoslužba v katedrále, večer 18.00 mše sv. s mytím nohou, po ní bdění v Getsemane

- 14.4. - Velký pátek - 10.00 odchod na křížovou cestu s dětmi (do lesa), 15.00 křížová cesta v kostele, 18.00 velkopáteční obřady.
- 15.4. - Bílá sobota - 9.00 modlitba se čtením
VIGILIE - 21.00 svěcení ohně a další obřady slavnosti, poté na faře agapé
- 16.4. - Boží hod velikonoční, slavnost Zmrtvýchvstání, mše sv. 9.00, 10.30
- 17.4. - pondělí v oktávu velikonočním, mše sv. 10.30 (a něco k tomu?)
- 21.4. - 3. pátek - pro farníky i pro veřejnost - setkání s vojenským kaplanem, premonstrátem P.Jindřichem Zdíkem (por.) Jordánkem a promítání jeho záběrů z mise KFOR v Kosovu

Pravidelné bohoslužby:

Neděle: 9.00 a 10.30 hod.

Úterý, čtvrtek, pátek a sobota: 18.00 hod.

Středa: 18.30 hod (a následně program duchovní obnovy farnosti pro přihlášené, včetně bířmovanců)

1.3. - Popeleční středa - 18.00 hod. !!!

Výstav Nejsvětější svátosti - každý čtvrtek a každý 1.pátek- po mši sv., do 19.30 hod.

Příležitost k svátosti smíření - přede mši svatou, při adoraci a několikrát za rok po společné kající bohoslužbě s několika zpovědníky

Každý pátek v postní době: křížová cesta od 17.15 hod.

Správné řešení

křížovek z min.čísła:

Per corpus ad animam

Tělem k duši.

(heslo Milosrdných bratří)

TISKOVÁ OPRAVA

Pravděpodobně nějaký dosud nepřistižený šotek se nám pomstil a to dost rafinovaným způsobem přímo v redakčním okénku minulého čísla, kde jsme si na tyto „zvířátka“ právě tolik stěžovali. Konkrétně v „Odpovědně“ v diskusi o vymezení území farnosti zaměnil správné Horní Měcholupy za Dolní (to by se asi na arcibiskupství i na katastru podivili). Za chybu se moc omlouváme

Chcete číst Lasturu jako první ?

Stačí zaslat svůj mailový kontakt na adresu: lastura@email.cz a každé nové číslo farního zpravodaje přijde přímo na Váš počítač a to ještě dříve, než ho najdete v papírové podobě na stolku v kostele.

Chcete číst Lasturu ještě dříve ?

Tak přijďte pomoci s její výrobou. Vítejme nejen příspěvky do obsahu zpravodaje, ale i manuální výpomoc při tisku, kompletaci a distribuci. A určitě řada z vás má k dispozici digitální fotoaparát – při četnosti farních akcí uvítáme každého dalšího fotoreportéra Vzhledem k rostoucímu rozsahu i nákladu nás zajímají i nabídky cenově výhodného popř. sponzorského zpracování v profesionální tiskárně.

Na uvedené e-mailové adrese nebo písemně (možno nechat v sakristii) rádi uvítáme jakékoliv Vaše připomínky a nabídky příspěvků i jiné pomoci při tvorbě zpravodaje. Uzávěrka dalšího čísla: 15.3.2006.

LASTURA, č.2/2006, vydává Římskokatolická farnost u kostela sv.Jakuba Staršího, Edisonova 17/16,
109 00 Praha 10 - Petrovice

kontakt na duchovního správce: tel: 274860428, GSM: 776252251, prevrat@volny.cz

kontakt na redakci: lastura@email.cz

redakční rada tohoto čísla: P.M.F.Převrátíl, M.Riedlbauchová, M.Nedoma, M.Miňovský

Poděkování všem přispěvatelům a pomocníkům při kompletaci a Mgr.Jiřímu Vonešovi za poskytnutí grafiky sv.Jakuba